

[Arbejdsministeren.]

tydning i den politiske debat. Jeg har særlig grund til at sige tak til fru Inge Fischer Møller, fru Lone Dybkjær og hr. Brøndsted for de synspunkter, man har fremført her i dag, og de danner jo også flertallet bag den indstilling, der foreligger, og som forhåbentlig betyder, at vi nu får arbejdsmiljøreformen gennemført.

Jeg synes også, der er al mulig grund til at sige tak til udvalgets medlemmer. Det er jo lidt ejendommeligt at høre om sjuks i forbindelse med lovgivningsarbejdet. Jeg mindes ikke i de 12 år, jeg har været herinde, at noget lovforslag har været genstand for mere gennemgribende og grundig behandling end netop dette, og jeg vil gerne føje min tak til den, som fru Lone Dybkjær rettede også til embedsmændene både i arbejdsministeriet og i arbejdstilsynet. De har måttet arbejde i døgn drift gennem lange tider, ikke alene for at komme igennem besvarelsen af de mere end 100 spørgsmål, der er stillet, hvoraf mange var særdeles komplicerede, men også på en lang række andre områder har de ydet deres bidrag, og uden deres indsats kunne vi simpelt hen ikke være nået dertil, hvor vi er kommet i dag.

Jeg kan altså notere med tilfredshed, at vi nu er kommet så langt, at der er et klart flertal i udvalget, som kan tiltræde lovforslagets principper og den angivne målsætning. Det kunne hr. Aksel Knudsen ganske vist også, men der var nu ikke meget at have den sympati i. Det er ikke et spørgsmål om, hvad det koster. Det er et spørgsmål om, at det er noget, der betaler sig. Det er milliardbeløb, det koster arbejdsgivere i dette land og det offentlige, såfremt vi ikke gennemfører afgørende forbedringer på arbejdsmiljøområdet. Også det har man fået dokumenteret i udvalget, og det synes jeg ærlig talt nok kristeligt folkeparti burde tænke en smule alvorligt over.

Principielt er der jo enighed om at skabe et sikkert og sundt arbejdsmiljø, og jeg vil da ikke lægge skjul på, at vi ikke mindst tænker på de mere end 2 mill. lønmodtagere og de vilkår, de skal arbejde under i hverdagen; det er det, det først og fremmest drejer sig om. Men det spiller sandelig også en rolle for erhvervslivet. Hvis man går og tror noget andet, har man en helt forkert opfattelse af denne situation.

Der lægges særlig vægt på udbygning af den servicebetonede side af de offentlige myndigheders indsats gennem samarbejde med organisationer og brancheråd og gennem oplysning, uddannelse og forskning, altså i meget høj grad den forebyggende indsats, som der også under debatten her har været peget på. Min fornemmelse er da også den, at der ude i befolkningen — formentlig også her i folketinget, når det kommer til den endelige afgørelse — er bredere tilslutning end den, man måske umiddelbart kunne få indtryk af. Og det er — det vil jeg ikke lægge skjul på — noget, som jeg lægger megen vægt på, for det er vigtigt netop for dette lovforslag, at det samarbejde, loven lægger op til såvel for den enkelte virksomhed som i de råd og andre institutioner, der skal deltage i udformningen af regler og praksis, kommer til at foregå i den konstruktive ånd, som jeg synes i alt væsentligt har præget samarbejdet med arbejdsmarkedsudvalget.

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til nogle af de mere principielle ting, man har været inde på. Det fremgår både af udtalelser, som er kommet her i dag, og af mindretalsudtalelser i betænkningen, at der er ét forhold, som går igen som en kilde til betænkkeligheder, og det er de mange bemyndigelsesbestemmelser, som også hr. Gert Petersen var inde på. Der er jo en risiko i politik, det må erkendes, og jeg vil nok sige, at hvis vi skulle opleve det, at hr. Glensgård blev arbejdsminister — hvad jeg nu ikke tror der er nogen større risiko for — var det en højst ubehagelig situation at komme i; jeg håber i alle tilfælde, jeg selv er pensionist til den tid, hvis noget sådant skulle ske.

Men jeg vil gerne sige — det vil man formentlig og forhåbentlig opfatte som noget mere sagligt — til begrundelse for, at denne form for lovgivning er valgt, at jeg kan, ligesom også andre har gjort det, henvise til, at det var et udtrykkeligt ønske fra folketinget i 1968. Jeg erkender da, at rammelovsprincippet er anvendt i ret vid udstrækning i dette forslag, og jeg forstår i og for sig godt, der er nogen, der kan studse over det. Når jeg alligevel mener, at en lov af denne karakter er den rigtige form at anvende, skyldes det hovedsagelig tre forhold.

For det første, at denne lovgivning er så